សៀវភៅយ៉ូអែល និង សាសនាចក្រអាដវេនទីស្ទ ថ្ងៃទីប្រាំពីរ សម័យឡៅឌីសេ — លេខ ដប់ប្រាំបួន

Jeff Pippenger
2025-12-25

លេខដប់ប្រាំបួន

សិង្ហនៃកុលសម្ព័ន្ធយូដា គឺជាព្រះនាមមួយសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវ
ដែលបញ្ជាក់ឲ្យឃើញអំពីព្រះរាជកិច្ចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងការបោះត្រា
ហើយបន្ទាប់មកក៏បើកត្រាព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ទ្រង់ផងដែរ។
នៅក្នុងជំពូកទីប្រាំនៃវិវរណៈ សិង្ហនៃកុលសម្ព័ន្ធយូដា ដែលក៏ជាឫសរបស់ដាវីឌផងនោះ
បានឈ្នះដើម្បីបើកសៀវភៅនោះ។ «ឫស» របស់ដាវីឌ គឺយេសេ
ហើយឫសរបស់យេសេគឺផារេស ហើយឫសរបស់គាត់គឺយូដា ហើយឫសរបស់គាត់គឺយ៉ាកុប
ហើយឫសរបស់គាត់គឺអ៊ីសាក ហើយឫសរបស់គាត់គឺអាប្រាហាំ។ ឫសរបស់ដាវីឌ ឬយេសេ
នៅពេលដែលត្រូវបានរៀបរាប់ទាក់ទងនឹងសិង្ហនៃកុលសម្ព័ន្ធយូដា
គឺកំពុងសង្កត់ធ្ងន់លើគោលការណ៍នៃការចាប់ផ្ដើម និងការបញ្ចប់ ដែលគឺជាអាល់ហ្វា
និងអូមេហ្គា។
នៅពេលដែលវិវរណៈនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានបើកត្រានៅក្នុងជំពូកទីមួយនៃវិវរណៈ
លក្ខណៈសម្បត្តិដ៏សំខាន់បំផុតនៃព្រះចរិតរបស់ទ្រង់ គឺថា ទ្រង់ជាអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គា។
ព្រះអង្គជានរណា នោះក៏ជាគោលការណ៍ដែលត្រូវបានប្រើដើម្បីបើកត្រាទំនាយទាំងឡាយ
ដែលសិង្ហនៃកុលសម្ព័ន្ធយូដាបានបោះត្រាទុក នៅពេលដែលទ្រង់កំណត់ថា
ដល់ពេលវេលាហើយ។

ការបើកត្រាព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះ គឺជាផ្នែកមួយនៃកិច្ចការប្រោសលោះរបស់ព្រះ
ខណៈដែលទ្រង់ប្រើអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់
ដើម្បីបង្កើតការរស់ឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ តាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។ បងស្រី White
បានមានប្រសាសន៍ថា នៅពេលសៀវភៅដានីយ៉ែល និងវិវរណៈ
ត្រូវបានយល់ដឹងកាន់តែច្បាស់
នោះនឹងឃើញមានការរស់ឡើងវិញខាងវិញ្ញាណដ៏អស្ចារ្យមួយនៅក្នុងចំណោមយើង។
វាគឺជាពន្លឺនៃព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះ ដែលបង្កើតការរស់ឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ
និងការកែទម្រង់ តាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។

បងស្រី វ៉ៃត៍ កាលនាងមើលទៅកាន់ថ្ងៃចុងក្រោយ
បានយោងទៅកាន់ការកែទម្រង់ដ៏ធំមួយ
ដែលកើតមានឡើងក្នុងចំណោមប្រជាជនរបស់ព្រះ នៅថ្ងៃចុងក្រោយ។
ការភ្ញាក់ឡើងវិញ និងការកែទម្រង់ទាំងឡាយនៃប្រវត្តិសាស្ត្របរិសុទ្ធ
សុទ្ធតែកើតចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយសម័យបរិសុទ្ធនីមួយៗនោះ
សុទ្ធតែបានចង្អុលបង្ហាញទៅកាន់ការភ្ញាក់ឡើងវិញ
និងការកែទម្រង់ដ៏អស្ចារ្យចុងក្រោយ ដែលចាប់ផ្ដើមមិនយូរមុនច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។
ការភ្ញាក់ឡើងវិញទាំងនោះកើតឡើងដោយសារការបើកត្រាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ ត្រូវបានបិទត្រាទុក ដូចជាសៀវភៅដានីយ៉ែល នៅជំពូកដប់ពីរ
បានត្រូវបិទត្រាទុកដែរ។

នៅពេលយើងអនុវត្តលក្ខណៈព្យាករណ៍នៃរយៈពេលនៃការខ្ចាត់ខ្ចាយ
ដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងនិមិត្តសញ្ញា 1260 នោះ យើងឃើញថា នៅក្នុងវិវរណៈជំពូក 11
លោកម៉ូសេ និងលោកអេលីយ៉ា ស្លាប់នៅតាមផ្លូវអស់រយៈពេលបីថ្ងៃកន្លះ។ ដល់ខទី 18
ពេលវេលានៃព្រះពិរោធរបស់ព្រះបានមកដល់ហើយ។ លោកម៉ូសេ និងលោកអេលីយ៉ា តំណាង
ឲ្យប្រជាជនរបស់ព្រះនៅមុនពេលបិទបញ្ចប់នៃរយៈពេលសាកល្បងរបស់មនុស្សជាតិ។
ពួកគេត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយអស់រយៈពេល 1260 ថ្ងៃនៃនិមិត្តសញ្ញា
នៅតាមផ្លូវនៃក្រុងសូដុម និងអេស៊ីប ជាកន្លែងដែលព្រះយេស៊ូវត្រូវបានឆ្កាង។

ម៉ូសេ និង អេលីយ៉ា ត្រូវបានប្រទានអំណាចឲ្យផ្តល់សក្ខីកម្មរបស់ពួកគេ ចាប់ពីខ័ណ្ឌទីបី
រហូតដល់ខ័ណ្ឌទីប្រាំពីរ ដែលជាកន្លែងពួកគេត្រូវបានសម្លាប់នៅតាមផ្លូវ។
នៅក្នុងខ័ណ្ឌទីពីរ យ៉ូហានបានបញ្ចប់ការវាស់ព្រះវិហារ បន្ទាប់មក ម៉ូសេ និង អេលីយ៉ា
ត្រូវបានប្រទានអំណាចឲ្យផ្តល់សក្ខីកម្មរបស់ពួកគេ ដោយស្លៀកសំពត់ហាវ។ សាររបស់
អេលីយ៉ា និង ម៉ូសេ ត្រូវបានប្រគល់ឲ្យដល់ អាដវេនទីសឹម មីឡឺរាយត៍ ភីឡាដែលហ្វៀន
នៅឆ្នាំ 1844 ហើយមកដល់ឆ្នាំ 1863
សំឡេងរបស់ពួកគេត្រូវបានកប់ក្រោមទំនៀមទម្លាប់
និងប្រពៃណីទាំងឡាយដែលបានបន្តបន្ទាប់ចុះមកពីជំនាន់មួយទៅជំនាន់មួយ។
ពួកគេត្រូវបានប្រទានអំណាចឲ្យផ្តល់សក្ខីកម្មរបស់ពួកគេអស់រយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះ
ដោយស្លៀក “សំពត់ហាវ”
ដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីងងឹតដែលកាន់តែខ្លាំងឡើងចាប់តាំងពីឆ្នាំ 1863
តទៅ។

នៅពេលយើងអនុវត្តនិយមន័យរបស់បងស្រី White ដែលថា
ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរតំណាងឲ្យព្រឹត្តិការណ៍នានារបស់ទេវតាទីមួយ និងទីពីរ
ដោយរបៀបជាបន្ទាត់លើបន្ទាត់ នោះយើងស្ថាបនាប្រវត្តិសាស្ត្រមួយដែលចាប់ផ្តើម
ដោយទេវតាម្នាក់ចុះមកជាមួយនឹងសារមួយ ប៉ុន្តែតាមរបៀបបន្ទាត់លើបន្ទាត់
ទេវតានោះគឺទាំងទេវតាទីមួយ និងទេវតាទីពីរផងដែរ។ ម្នាក់បានដាក់ជើងរបស់ខ្លួនលើដី
ហើយជើងមួយលើសមុទ្រ នៅថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840
ហើយម្នាក់ទៀតបានមកដល់នៅពេលនៃការខកចិត្តថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844។

សញ្ញាសម្គាល់បន្ទាប់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដែលស្របគ្នានីមួយៗ
គឺជាព្រះហស្តរបស់ព្រះ ដែលទាក់ទងនឹងតារាងរបស់ហាបាគុក។ ជាមួយទេវតាទីមួយ
គំនូសតាងឆ្នាំ 1843 ត្រូវបានបង្កើតឡើង ប៉ុន្តែមានកំហុសមួយនៅក្នុងចំនួនខ្លះៗ។
ជាមួយទេវតាទីពីរ ព្រះហស្តរបស់ព្រះគឺជាសញ្ញាសម្គាល់មួយនៃតារាងរបស់ហាបាគុក
ដែលត្រូវបានតំណាងឡើង នៅពេលដែលទ្រង់ដកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ចេញពីកំហុសនោះ។
នៅពេលដែលទ្រង់ដកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ចេញ
សារនោះបានអភិវឌ្ឍទៅមុខជាបន្តបន្ទាប់
រហូតដល់ចំណុចកំពូលរបស់វានៅឯកិច្ចប្រជុំជុំ Exeter មុនពេលការខកចិត្តនៅថ្ងៃទី 22
ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។

បន្ទាត់ទាំងពីរនេះកំណត់សារមួយសម្រាប់ពិភពលោកទាំងមូល
ពីព្រោះទេវតាដែលមកដល់បានដាក់ជើងមួយលើដី និងជើងមួយលើសមុទ្រ
ហើយការបំភ្លឺដោយព្រះវិញ្ញាណបានប្រាប់យើងថា
នេះតំណាងឲ្យសារមួយសម្រាប់ពិភពលោកទាំងមូល។ ទេវតានោះក៏កំណត់ការចាប់ផ្តើមនៃ
ពេលពន្យារនៅក្នុងពាក្យប្រៀបធៀបអំពីព្រហ្មចារីទាំងដប់ផងដែរ។

នៅសញ្ញាសំគាល់ទីមួយនេះ
យើងក៏ឃើញព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់បង្កើតការកុហកមួយ។ នៅថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844 តាមន័យព្យាករណ៍ វាបានមើលទៅហាក់ដូចជាការនិមិត្តបានកុហក ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលមានការអត់ធ្មត់បានរង់ចាំ ហើយទោះបីការនិមិត្តពន្យារក៏ដោយ ក៏វាមិនបានកុហកឡើយ។
ប៉ុន្តែនៅពេលបន្ទាត់ដែលយើងកំពុងស្ថាបនាចាប់ផ្ដើមឡើង ការកុហកនៃការខកចិត្តលើកដំបូងត្រូវបានសម្គាល់ថាជាគុណលក្ខណៈមួយនៃសញ្ញាសំគាល់ទីមួយ។

ដូច្នេះ សញ្ញាសម្គាល់នៃព្រះហស្តរបស់ព្រះ និងតារាងរបស់ហាបាគុក បង្ហាញថា ព្រះបានគ្របបាំងកំហុសមួយ
ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់បានដកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ចេញពីកំហុសនោះ។
នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមីល្លើរ៉ាយ កំហុសនោះត្រូវបានព្រះអនុញ្ញាតនៅខែឧសភា ឆ្នាំ 1842 នៅពេលដែលតារាងត្រូវបានបោះពុម្ព ហើយបន្ទាប់មក
កំហុសនោះត្រូវបានសម្ដែងឡើង នៅពេលដែលឆ្នាំ 1843 បានបញ្ចប់ទៅ
ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីនោះមួយរយៈ
ទើបព្រះអម្ចាស់បានដកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ចេញពីកំហុសក្នុងតួលេខទាំងនោះ។
កំហុសនោះមានចាប់ពីខែឧសភា ឆ្នាំ 1842
រហូតដល់កន្លែងណាមួយបន្ទាប់ពីការខកចិត្តលើកទីមួយ។ សម្រាប់ទេវតាទីមួយ
ព្រះហស្តរបស់ព្រះ និងតារាងរបស់ហាបាគុក ត្រូវបានសម្គាល់នៅខែឧសភា ឆ្នាំ 1842
ប៉ុន្តែការដកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ចេញ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃទេវតាទីពីរ
គឺកើតឡើងភ្លាមៗបន្ទាប់ពីការខកចិត្តលើកទីមួយ។

នេះកំណត់សម្គាល់សញ្ញានៃ «ដៃ» ថាជារយៈពេលទំនាយមួយ។
ជារយៈពេលដែលចាប់ផ្ដើមដោយព្រះហស្ដរបស់ទ្រង់គ្របបាំងកំហុសមួយ
ហើយបន្ទាប់មកបញ្ចប់ដោយព្រះហស្ដរបស់ទ្រង់ត្រូវបានដកចេញពីកំហុសនោះ។
រយៈពេលនៃការគ្របបាំង និងការបើកបង្ហាញដោយព្រះហស្ដរបស់ទ្រង់នេះ
ជាគំនូរឧទាហរណ៍នៃព្រះរាជកិច្ចរបស់សិង្ហនៃពូជយូដា ខណៈដែលទ្រង់បិទត្រា
ហើយបន្ទាប់មកបើកត្រាពន្លឺទំនាយ។ ទ្រង់បានគ្របបាំងសេចក្ដីពិត រួចមកទ្រង់បានបើកបង្ហាញសេចក្តីពិតដដែលនោះ—ក្នុងពន្លឺខុសមួយដែលមិនផ្ទុយនឹងពន្លឺដើមឡើយ។ ទ្រង់បានធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីបង្កើតការរស់ឡើងវិញ និងការកែទម្រង់នៃ Millerite Midnight Cry។

រយៈពេលនៃការពន្យារពេល ដែលបានចាប់ផ្ដើមនៅពេលទេវតាបានមកដល់
បានបញ្ចប់នៅពេលព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ត្រូវបានដកចេញ ដោយបើកត្រាពន្លឺព្យាករណ៍
ដែលបានចាប់ផ្ដើម «ចលនាខែទីប្រាំពីរ» ដែលនាំទៅដល់សារនៃ
«សម្រែកកណ្តាលអធ្រាត្រ» នៅក្នុងការប្រជុំជំរំ Exeter
ជាកន្លែងដែលសារនោះបានប្រែក្លាយទៅជារលកជំនោរយ៉ាងធំ
រហូតដល់ទ្វារដែលបានបិទនៅក្នុងការខកចិត្តដ៏ធំ។ ការសម្ដែងអំណាចរបស់ព្រះ
តាមរយៈការបើកត្រាព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ បានបង្កើតការរស់ឡើងវិញ
និងការកែទម្រង់ដែលកើនឡើងជាបន្តបន្ទាប់។

នៅឆ្នាំ 1863 ចលនាមីល្លើរីតលៅដីកា
ត្រូវបានហាមឃាត់មិនឲ្យឆ្លងកាត់ទន្លេយ័រដាន់
ហើយត្រូវបានកំណត់ឲ្យស្ថិតនៅទីរហោស្ថាន ដោយសារបានគប់ថ្មសម្លាប់អេលីយ៉ា

និងម៉ូសេ។ សាររបស់ William Miller គឺជាសាររបស់អេលីយ៉ា ហើយសារមូលដ្ឋានរបស់ Miller គឺជា «ប្រាំពីរដង» របស់ម៉ូសេ។ ការបដិសេធ «ប្រាំពីរដង» គឺជាការសម្លាប់ម៉ូសេ ហើយការបដិសេធសេចក្តីពិតមូលដ្ឋានដែល Miller បានដាក់បង្ហាញ គឺជាការសម្លាប់អេលីយ៉ា។ នៅឆ្នាំ 1863 ទាំងអ្នកនាំសារ និងសារត្រូវបានសម្លាប់នៅតាមផ្លូវ ហើយចាប់ពីចំណុចនោះតទៅ មធ្យោបាយតែមួយគត់ដើម្បីរកពួកគេឃើញ គឺត្រូវស្វែងរកផ្នូររបស់ពួកគេនៅក្នុងផ្លូវចាស់ៗរបស់យេរេមា។ ពួកគេស្លាប់នៅតាមផ្លូវ—នោះគឺរហូតដល់ពួកគេត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ។ ពួកគេត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ នៅពេលដែល «ព្រឹត្តិការណ៍អនាគតនៃផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ» ដែល «នឹងត្រូវបានបើកសម្ដែងតាមលំដាប់របស់វា» ត្រូវបានធ្វើម្ដងទៀត—នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់។

នៅពេលប្រវត្តិនៃទេវតាទីមួយត្រូវបានដាក់ស្របពីលើប្រវត្តិនៃទេវតាទីពីរ រចនាសម្ព័ន្ធទំនាយបង្កើតចំណុចយោងមួយសម្រាប់តាមដានព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាពន្លឺលើផ្លូវនៃសម្រែកកណ្ដាលអធ្រាត្រ។ ពន្លឺដើមនៃសម្រែកកណ្ដាលអធ្រាត្របំភ្លឺផ្លូវនោះ ហើយគឺជាពន្លឺនៃ «ព្រះពាហុស្តាំដ៏រុងរឿង» របស់ទ្រង់ ដែលនាំមុខឡើងតាមផ្លូវនោះ។

> «ខ្ញុំហាក់ដូចជាត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយពន្លឺ ហើយកំពុងត្រូវបានលើកឡើងខ្ពស់ឡើងៗពីផែនដី។ ខ្ញុំបានបែរទៅមើលដើម្បីស្វែងរកពួកអ្នករង់ចាំការយាងមកវិញ ក្នុងលោកិយ ប៉ុន្តែមិនអាចរកឃើញពួកគេបានទេ ខណៈដែលសំឡេងមួយបាននិយាយមកខ្ញុំថា "ចូរមើលម្ដងទៀត ហើយមើលឡើងខ្ពស់បន្តិចទៀត។" ពេលនោះ ខ្ញុំបានលើកភ្នែកឡើង ហើយឃើញផ្លូវមួយត្រង់ ហើយចង្អៀត ដែលត្រូវបានសង់ឡើងខ្ពស់នៅលើលោកិយ។ នៅលើផ្លូវនេះ ពួកអ្នករង់ចាំការយាងមកវិញកំពុងធ្វើដំណើរទៅកាន់ទីក្រុង ដែលស្ថិតនៅចុងឆ្ងាយនៃផ្លូវ។ ពួកគេមានពន្លឺដ៏ភ្លឺមួយ ត្រូវបានដាក់ទុកនៅពីក្រោយពួកគេ ត្រង់ដើមផ្លូវ ដែលទេវតាមួយបានប្រាប់ខ្ញុំថាជា "សំឡេងហៅនៅកណ្ដាលអធ្រាត្រ"។ ពន្លឺនេះបានបញ្ចេញពន្លឺតាមបណ្ដោយផ្លូវទាំងមូល ហើយបានផ្ដល់ពន្លឺដល់ជើងរបស់ពួកគេ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេជំពប់ដួល។»

> «បើពួកគេរក្សាភ្នែករបស់ខ្លួនឲ្យផ្ដោតជាប់លើព្រះយេស៊ូវ ដែលស្ថិតនៅចំពោះមុខពួកគេ ដឹកនាំពួកគេទៅកាន់ទីក្រុង នោះពួកគេមានសុវត្ថិភាព។ ប៉ុន្តែមិនយូរប៉ុន្មាន អ្នកខ្លះក៏នឿយហត់ ហើយនិយាយថា ទីក្រុងនោះនៅឆ្ងាយណាស់ ហើយពួកគេបានរំពឹងថានឹងបានចូលទៅដល់ទីនោះរួចមកហើយ។ ពេលនោះ ព្រះយេស៊ូវនឹងលើកព្រះហស្តស្ដាំដ៏រុងរឿងរបស់ទ្រង់ឡើង ដើម្បីលើកទឹកចិត្តពួកគេ ហើយពីព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ក៏មានពន្លឺមួយចេញមក ដែលរលករោលលើក្រុមអាដវេន ហើយពួកគេស្រែកឡើងថា "ហាលេលូយ៉ា!" អ្នកឯទៀតវិញដោយប្រញាប់ប្រញាល់ បានបដិសេធពន្លឺដែលនៅខាងក្រោយពួកគេ ហើយនិយាយថា មិនមែនព្រះទេដែលបានដឹកនាំពួកគេចេញមកឆ្ងាយដល់ប៉ុណ្ណេះ។ ពន្លឺដែលនៅខាងក្រោយពួកគេក៏រលត់ទៅ

> ទុកឲ្យជើងរបស់ពួកគេស្ថិតក្នុងសេចក្ដីងងឹតសព្វគ្រប់ ហើយពួកគេជំពប់ហាត់ពីការមើលឃើញគោលដៅ និងព្រះយេស៊ូវ ហើយធ្លាក់ចេញពីផ្លូវចុះទៅក្នុងលោកិយខាងក្រោម ដែលងងឹត និងអាក្រក់»។ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

នៅពេលព្រះគ្រីស្ទលើកព្រះហស្តដ៏រុងរឿងរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់កំពុងប្រើ “ព្រះហស្ត” របស់ទ្រង់ជានិមិត្តរូបនៃកិច្ចការរបស់ទ្រង់ក្នុងការដឹកនាំរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ នៅពេលយើងយកការមកដល់របស់ទេវតាទីពីរមកផ្គុំជាមួយទេវតាទីមួយដែលបានចុះមកនៅថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 នោះយើងឃើញថា ទេវតាទាំងពីរសុទ្ធតែមានសារមួយនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ។

> «ខ្ញុំត្រូវបានបង្ហាញអំពីការយកចិត្តទុកដាក់ដែលស្ថានសួគ៌ទាំងមូលបានមានចំពោះកិច្ចការដែលកំពុងប្រព្រឹត្តទៅលើផែនដី។ ព្រះយេស៊ូវបានបង្គាប់ទេវតាមួយអង្គដ៏មានឫទ្ធានុភាពឲ្យចុះមក ហើយព្រមានអស់អ្នកស្នាក់នៅលើផែនដីឲ្យត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកលើកទីពីររបស់ទ្រង់។ ខណៈដែលទេវតានោះបានចាកចេញពីវត្តមានរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅស្ថានសួគ៌ ពន្លឺដ៏ភ្លឺចែងចាំង និងប្រកបដោយសិរីល្អយ៉ាងខ្លាំងមួយបានទៅនៅមុខគាត់។ ខ្ញុំត្រូវបានប្រាប់ថា បេសកកម្មរបស់គាត់គឺដើម្បីបំភ្លឺផែនដីដោយសិរីល្អរបស់គាត់ ហើយព្រមានមនុស្សអំពីព្រះពិរោធដែលនឹងមកដល់របស់ព្រះ។ ...»

> «ទេវតាដ៏មានឫទ្ធានុភាពមួយផ្សេងទៀត ត្រូវបានប្រទានបេសកកម្មឲ្យចុះមកផែនដី។ ព្រះយេស៊ូវបានដាក់សំណេរមួយក្នុងដៃរបស់គាត់ ហើយនៅពេលគាត់ចុះមកដល់ផែនដី គាត់បានស្រែកឡើងថា “បាប៊ីឡូនបានដួលរលំហើយ បានដួលរលំហើយ”។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញអ្នកទាំងឡាយដែលខកបំណង លើកភ្នែករបស់ពួកគេឡើងទៅស្ថានសួគ៌ម្ដងទៀត ដោយសម្លឹងមើលការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេដោយសេចក្ដីជំនឿ និងសេចក្ដីសង្ឃឹម។ ប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើនហាក់ដូចជានៅស្ថិតក្នុងសភាពល្ងង់ខ្លៅ ដូចជាកំពុងដេកលក់; ទោះយ៉ាងណា ខ្ញុំអាចឃើញស្លាកស្នាមនៃទុក្ខព្រួយយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនៅលើទឹកមុខរបស់ពួកគេ។ អ្នកដែលខកបំណងបានឃើញតាមរយៈបទគម្ពីរថា ពួកគេកំពុងស្ថិតនៅក្នុងពេលនៃការពន្យារពេល ហើយថា ពួកគេត្រូវរង់ចាំដោយអត់ធ្មត់ដល់ការសម្រេចពេញលេញនៃនិមិត្ត។ ភស្តុតាងដដែលដែលបាននាំពួកគេឲ្យទន្ទឹងរង់ចាំព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេនៅឆ្នាំ 1843 បាននាំពួកគេឲ្យរំពឹងទុកព្រះអង្គនៅឆ្នាំ 1844។ ទោះជាយ៉ាងណា ខ្ញុំបានឃើញថា មនុស្សភាគច្រើនមិនមានកម្លាំងចិត្តនោះ ដែលបានសម្គាល់សេចក្ដីជំនឿរបស់ពួកគេនៅឆ្នាំ 1843 ទេ។ ការខកបំណងរបស់ពួកគេបានធ្វើឲ្យសេចក្ដីជំនឿរបស់ពួកគេចុះខ្សោយ»។ Early Writings, 246, 247.

ទេវតាទាំងពីរនេះ សុទ្ធតែជាមួយក្នុងចំណោមទេវតាបីរូប ដែលរួមគ្នាជានិមិត្តរូបតែមួយ ដូច្នេះ ពួកវាស្របគ្នាតាមសារ ដែលពួកវាតំណាងឲ្យ ទោះបីជាទេវតានីមួយៗក៏តំណាងឲ្យសារពិសេសផ្ទាល់របស់ខ្លួនក៏ដោយ។ ទេវតាទាំងពីរមាន «សេចក្ដីសរសេរ» មួយនៅក្នុងដៃរបស់ពួកវា

ដែលតំណាងឲ្យការសាកល្បងមួយ។ «ទេវតាទីមួយ និងទីពីរ ត្រូវដំណើរទៅស្របគ្នា» នឹងទេវតាទីបី។

> «ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានសារនៃវិវរណៈ 14 ឲ្យមានទីកន្លែងរបស់វាក្នុងខ្សែបន្ទាត់នៃទំនាយ ហើយការងាររបស់សារទាំងនោះមិនត្រូវបញ្ឈប់ឡើយ រហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រផែនដីនេះ។ សាររបស់ទេវតាទីមួយ និងទីពីរ នៅតែជាសេចក្ដីពិតសម្រាប់សម័យនេះ ហើយត្រូវដំណើរទន្ទឹមគ្នាជាមួយសារនេះដែលតាមមកក្រោយ។ ទេវតាទីបីប្រកាសការព្រមានរបស់ខ្លួនដោយសំឡេងខ្លាំង។ «បន្ទាប់ពីការទាំងនេះ» យ៉ូហានបាននិយាយថា «ខ្ញុំបានឃើញទេវតាមួយទៀតចុះមកពីស្ថានសួគ៌ មានឫទ្ធានុភាពយ៉ាងខ្លាំង ហើយផែនដីត្រូវបានបំភ្លឺដោយសិរីរុងរឿងរបស់គាត់»។ ក្នុងការបំភ្លឺនេះ ពន្លឺនៃសារទាំងបីត្រូវបានរួមបញ្ចូលគ្នា។» The 1888 Materials, 803, 804.

បងស្រី វ៉ាយត៍ កំណត់អត្តសញ្ញាណទេវតាទីបីថា ជាទេវតានៃវិវរណៈ ជំពូក ១៨ ហើយកំណត់អត្តសញ្ញាណថា ទេវតាទីមួយ និងទេវតាទីពីរ ត្រូវដំណើរទន្ទឹមគ្នាជាមួយប្រវត្តិសាស្ត្រព្យាករណ៍ ដែលត្រូវបានតំណាងដោយទេវតាទីបីនៃវិវរណៈ ជំពូក ១៨។ ដូច្នេះ នាងកំពុងផ្គូផ្គងការចុះមករបស់ទេវតាទីមួយនៅថ្ងៃទី ១១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤០ ជាមួយនឹង 9/11 ហើយកំណត់អត្តសញ្ញាណថា ទេវតានៃវិវរណៈ ជំពូក ១៨ គឺជា «ទេវតាទីបី»។ ទេវតាទីបី គឺជាទេវតាចុងក្រោយក្នុងចំណោមទេវតាទាំងបី ហើយត្រូវបានជានិមិត្តរូបទុកជាមុនដោយទេវតាទីមួយ ហេតុនេះហើយ បងស្រី វ៉ាយត៍ ប្រាប់យើងថា បេសកកម្មរបស់ទេវតាទីមួយ គឺដូចគ្នាទាំងស្រុងនឹងបេសកកម្មរបស់ទេវតានៃវិវរណៈ ជំពូក ១៨ ពីព្រោះបេសកកម្មរបស់ទេវតាទាំងពីរ គឺដើម្បី «បំភ្លឺផែនដីដោយសិរីល្អរបស់វា»។

«ផ្គររលាន់ទាំងប្រាំពីរ» តំណាងឲ្យការកំណត់បែងចែកនៃព្រឹត្តិការណ៍នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ទេវតាទីមួយ និងទីពីរ ដែលនឹងត្រូវបានធ្វើឡើងម្តងទៀតនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ទេវតាទីបី។ ការបំភ្លឺដ៏បំផុសគំនិតបានណែនាំថា នៅពេលយើងតម្រៀបប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងនេះ «បន្ទាត់លើបន្ទាត់», ការចុះមករបស់ទេវតាទីមួយនៅឆ្នាំ 1840 ស្របគ្នានឹងការចុះមករបស់ទ្រង់នៅ 9/11។ វាកំណត់អត្តសញ្ញាណសារល្បងមួយ ដែលត្រូវតែបរិភោគជាមួយសាក្សីពីរ ហើយធ្វើឲ្យការខកចិត្តមួយស្របជាមួយសញ្ញាសម្គាល់ទីមួយ។

“ផ្គររន្ទះទាំងប្រាំពីរ” តំណាងឲ្យរយៈពេលព្យាករណ៍ដែលចាប់ផ្ដើមដោយការខកចិត្តមួយ ហើយបញ្ចប់ដោយការខកចិត្តដែលធំជាងនោះ។

នៅពេលខ្សែបន្ទាត់ព្យាករណ៍នៃការចុះមករបស់ទេវតាទីមួយ ត្រូវបានតម្រឹមឲ្យស្របនឹងការមកដល់របស់ទេវតាទីពីរ នោះវាបង្កើតបានជា «រចនាសម្ព័ន្ធនៃសេចក្ដីពិត»។ សេចក្ដីពិតត្រូវបានកំណត់ថាជាបីជំហាន ដោយជំហានទីមួយ និងជំហានចុងក្រោយជាដូចគ្នា ហើយជំហានកណ្ដាលតំណាងឲ្យការបះបោរ។ ការតម្រឹមទេវតាទីមួយ

និងទីពីរឲ្យស្របនឹងគំរូនេះ
បង្កើតបានជារចនាសម្ព័ន្ធមួយដែលផ្សំឡើងដោយទេវតាទីមួយ និងទីពីរ
ដែលបង្ហាញទេវតាទីបីនៃវិវរណៈ ១៨ ហើយទេវតាទីបីនៃវិវរណៈ ១៨
គឺជាការរួមបញ្ចូលគ្នានៃទាំងទេវតាទីមួយ និងទីពីរ។

ទេវតាទីបីនៃវិវរណៈ ជំពូក ១៨ ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសំឡេងពីរ។
សំឡេងទីមួយបានសម្រេចនៅពេលអគារនានានៃទីក្រុងញូវយ៉ករលំចុះនៅថ្ងៃទី ១១ កញ្ញា
ហើយសំឡេងទីពីរនៅខែទី ៤ គឺជាច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ នៅក្នុងអំឡុងពេលចាប់ពីថ្ងៃទី ១១
កញ្ញា រហូតដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ទេវតាទីបីនៃវិវរណៈ ជំពូក ១៨
តំណាងឲ្យការរួមបញ្ចូលគ្នានៃទេវតាទីមួយ និងទេវតាទីពីរ។ ដោយហេតុនេះជាការពិត
ការប្រើប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ទេវតាទាំងពីរនោះ «បន្ទាត់លើបន្ទាត់»
ដើម្បីតំណាងឲ្យប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ទេវតាទីបីនៃវិវរណៈ ជំពូក ១៨
គឺជាការផ្គូផ្គងទេវតាទីមួយ និងទេវតាទីពីរ ជាមួយទេវតាទីមួយ និងទេវតាទីពីរ។

ទេវតាពីរអង្គមកដល់ត្រង់ការខកចិត្តលើកទីមួយ
ហើយទេវតាទាំងពីរនេះសុទ្ធតែមានទំនាក់ទំនងខាងព្យាករណ៍ ហើយទេវតាទាំងពីរនេះសុទ្
ធតែមានសារនៃការសាកល្បងដែលស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់ទេវតា។
សញ្ញាសម្គាល់បន្ទាប់ដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងខ្សែគឺ តារាងរបស់ហាបាគុក
ដែលមានការភ្ជាប់ដោយផ្ទាល់ជាមួយនឹងព្រះហស្តរបស់ព្រះ។
នៅក្នុងខ្សែរបស់ទេវតាទីមួយ តារាងឆ្នាំ 1843 ត្រូវបានផលិតឡើងនៅខែឧសភា ឆ្នាំ
1842 ហើយនៅក្នុងខ្សែរបស់ទេវតាទីពីរ មិនមានតារាងណាមួយទេ។
តារាងនោះបានបញ្ចប់នៅពេលការមកដល់របស់ទេវតាទីពីរ។
សញ្ញាសម្គាល់នៃតារាងរបស់ហាបាគុកនៅក្នុងខ្សែរបស់ទេវតាទីពីរ
គឺជាការដកព្រះហស្តរបស់ព្រះចេញពីកំហុសមួយនៅក្នុងតួលេខនៃតារាងឆ្នាំ 1843។

ព្រះហស្តរបស់ទ្រង់បានគ្របបាំងកំហុសមួយនៅក្នុងសញ្ញាសម្គាល់នៃទេវតាទីមួយ
ហើយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ត្រូវបានដកចេញនៅឯសញ្ញាសម្គាល់ដដែលនោះ
ក្នុងខ្សែបន្ទាត់នៃទេវតាទីពីរ។ ដូច្នេះ សញ្ញាសម្គាល់នៃតារាងរបស់ហាបាគុក
នៅក្នុងខ្សែបន្ទាត់ស្របគ្នានៃទេវតាទីមួយ និងទេវតាទីពីរ តំណាងឲ្យពីរជំហាន។
នៅក្នុងជំហានទីមួយ ព្រះហស្តរបស់ទ្រង់គ្របបាំងកំហុសមួយ
ហើយនៅចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលនៃសញ្ញាសម្គាល់នៃតារាងរបស់ហាបាគុក
ទ្រង់ដកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ចេញ។
ពេលពន្យារបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការមកដល់របស់ទេវតាទីពីរ
ហើយពេលពន្យារនោះបានបញ្ចប់ជាបន្តបន្ទាប់
ដោយចាប់ផ្តើមពីការដកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ចេញ។
សញ្ញាសម្គាល់នៃតារាងរបស់ហាបាគុក
តំណាងឲ្យរយៈពេលមួយដែលត្រូវបានសម្គាល់ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅដើម
និងដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់នៅចុងបញ្ចប់។

មានដំពើរត្រូវបានសម្គាល់នៅពេលខកចិត្តលើកដំបូង
ហើយទាំងពីរមានសារសាកល្បងមួយដែលត្រូវតែទទួលយក និងបរិភោគ។ បន្ទាប់មក
រយៈពេលនៃពេលវេលាព្យាករណ៍មួយ ដែលតំណាងឲ្យសេចក្ដីពិតមូលដ្ឋាន
ចាប់ផ្ដើមដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្របបាំង
ហើយបញ្ចប់ដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់បើកសម្ដែង។

ទីសម្គាល់បន្ទាប់គឺកិច្ចប្រជុំជំរុំនៅ Exeter
ជាកន្លែងដែលសម្រាកនៅពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្រ បំបែកញែក និងបរិសុទ្ធអ្នកទាំងឡាយ
ដែលនឹងដើរតាមព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត។

នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត
ទ្រង់បានលើកព្រះហស្តឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ហើយបានស្បថថា
ពេលវេលានឹងមិនមានទៀតឡើយ។ ទ្រង់ទើបតែបានបិទត្រា “ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ”
ដែលតំណាងឱ្យប្រវត្តិនៃទេវតាទីមួយ និងទីពីរ
ដែលត្រូវបានធ្វើម្តងទៀតនៅក្នុងប្រវត្តិនៃទេវតាទីបី។ ទ្រង់បានបិទត្រា
“ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ”
ដូចដែលទ្រង់បានបិទត្រាព្យាករណ៍ទាំងឡាយរបស់ដានីយ៉ែលនៅក្នុងជំពូកដប់ពីរ។
នៅក្នុងជំពូកដប់ពីរនៃដានីយ៉ែល ត្រង់ចំណុចដំបូងនៃរយៈពេលនិមិត្តរូបបីនៃពេលវេលា
ព្រះគ្រីស្ទបានលើកព្រះហស្តទាំងពីរឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ហើយប្រកាសថា
នៅពេលការបំបែកខ្ចាត់ខ្ចាយរបស់ប្រជាជនព្រះបានបញ្ចប់
អស់អ្នកដែលបានក្លាយជា “មនុស្សដែលគេអស្ចារ្យចិត្ត”
នឹងត្រូវបានសម្អាតបរិសុទ្ធ ហើយត្រូវបានលើកឡើងជាយញ្ញបូជា។
រចនាសម្ព័ន្ធនៃទេវតាទីមួយ និងទីពីរ ដែលយើងកំពុងពិចារណាបច្ចុប្បន្ននេះ
បង្ហាញជានិមិត្តរូបនូវព្រះហស្តរបស់ព្រះនៅគ្រប់ជំហាន។

នៅពេលដែលទ្រង់បាំងសេចក្តីពិត នោះវាបង្កើតឲ្យមានការខកចិត្ត
ហើយនៅពេលដែលទ្រង់ដកព្រះហស្តទ្រង់ចេញ នោះពន្លឺត្រូវបានបង្កើតឡើង
ហើយពន្លឺនោះគឺជាពន្លឺនៃសារនៃការយំឡើងនៅពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្រ។
ការខកចិត្តលើកទីមួយ រហូតដល់ការខកចិត្តដ៏ធំ មានហត្ថលេខានៃអាល់ហ្វា
និងអូមេហ្គា ហើយត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងរចនាសម្ព័ន្ធនៃសេចក្តីពិត។
ការចាប់ផ្ដើមតំណាងឲ្យទីបញ្ចប់
ហើយសញ្ញាសម្គាល់តាមផ្លូវនៅចន្លោះការខកចិត្តទាំងពីរ
បង្ហាញពីឥទ្ធិពលនៃការបោះត្រា និងការដោះត្រានៃតារាងរបស់ហាបាគុក
ដែលជាការដោះត្រានៃផ្លូវបុរាណរបស់យេរេមា
ហើយតំណាងឲ្យគ្រឹះដែលព្រះវិហារត្រូវបានសង់ឡើងនៅមុនច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
នៅពេលដែលព្រះវិហារដែលបានបញ្ចប់ត្រូវបានលើកឡើងខ្ពស់ជាងភ្នំទាំងអស់។
សញ្ញាសម្គាល់កណ្ដាលនៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត តំណាងឲ្យការបះបោរ ហើ
យនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដែលត្រូវបានតំណាងដោយការបំបែកចុងក្រោយរវាងស្រូវសាលី
និងស្មៅអាក្រក់ បង្ហាញឲ្យឃើញការបះបោររបស់ព្រហ្មចារីល្ងង់។

ការបះបោរដែលត្រូវបានតំណាងដោយសញ្ញាសម្គាល់តាមផ្លូវនៃតារាងរបស់ហាបាគុក
ត្រូវបានបង្ហាញថាជាការរីកចម្រើនជាបន្តបន្ទាប់
ពីព្រោះវាមិនមែនជាសញ្ញាសម្គាល់តាមផ្លូវតែមួយទេ
ប៉ុន្តែជារយៈពេលមួយដែលមានការចាប់ផ្ដើម និងការបញ្ចប់កំណត់ច្បាស់
ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ។
ព្រះហស្តរបស់ព្រះមានពីរដងនៅការខកចិត្តលើកទីមួយ ពីព្រោះមានទេវតាពីរអង្គ
ដែលទាំងពីរមានសារមួយនៅក្នុងដៃរបស់ខ្លួន។
សញ្ញាសម្គាល់តាមផ្លូវបន្ទាប់នៃការបះបោរ មានព្រះហស្តចាប់ផ្ដើម
និងព្រះហស្តបញ្ចប់ ដូច្នេះវាក៏មានព្រះហស្តពីរផងដែរ

នៅក្នុងលក្ខណៈព្យាករណ៍របស់វា។
សញ្ញាសម្គាល់តាមផ្លូវទីបីនៃការខកចិត្តធំជាងនេះ កំណត់អត្តសញ្ញាណព្រះគ្រីស្ទថា
ទ្រង់លើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ឡើង ហើយស្បថចំពោះស្ថានសួគ៌
នៅក្នុងអត្ថបទនោះឯង ដែលផ្គររន្ទះទាំងប្រាំពីរត្រូវបានបិទត្រាទុក
ដូចដែលមាននៅក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូក ១២។ ត្រង់ចំណុចនោះឯង
ដែលទេវតាបានសម្គាល់ការបញ្ចប់នៃវេទនាសម្ព័ន្ធព្យាករណ៍របស់ទេវតាពីរអង្គដំបូង
ដែលយើងកំពុងពិចារណាឥឡូវនេះ ទ្រង់បានបញ្ចប់ការអនុវត្តន៍នៃពេលវេលាព្យាករណ៍ ហើយ
ដាក់ទ្រង់អង្គទ្រង់ឯងនៅក្នុងអត្ថបទស្របគ្នាមួយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរដានីយ៉ែល
ជាទីដែលទ្រង់មិនមែនលើកព្រះហស្តតែមួយទេ ប៉ុន្តែលើកព្រះហស្តទាំងពីររបស់ទ្រង់។

ក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូក ១២ មានរយៈពេលទំនាយបី ដែលត្រូវបានបើកត្រានៅគ្រាចុងក្រោយ
ដ្បិតនេះហើយជាអ្វីដែលកើតមានដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះនៅគ្រាចុងក្រោយ។ រឿងដំបូង
ដែលត្រូវបានរៀបរាប់នៅក្នុងនិមិត្តចុងក្រោយដ៏ឈានដល់កំពូលរបស់ដានីយ៉ែល គឺថា
ដានីយ៉ែល ដែលតំណាងឲ្យប្រជាជនសំណល់របស់ព្រះ មានការយល់ដឹងទាំងអំពីពាក្យនោះ
និងអំពីនិមិត្តផង។ រឿងចុងក្រោយដែលដានីយ៉ែលបានកត់ត្រាទុក គឺអំពីរបៀបដែលការកើន
ឡើងនៃចំណេះដឹងត្រូវបានប្រើដោយសិង្ហនៃកុលសម្ព័ន្ធយូដា
ដើម្បីបង្កើតការរស់ឡើងវិញ
និងការកែទម្រង់ចុងក្រោយក្នុងចំណោមប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ
ដែលត្រូវបានសម្គាល់ថាជាអ្នកដែលមានការយល់ដឹង។
ទ្រង់សម្រេចការបោះត្រាលើប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដោយការបើកត្រា
«ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ» ក្នុងវិវរណៈ ជាប់ទាក់ទងនឹងការបើកត្រា «រយៈពេលទាំងបី»
នៃដានីយ៉ែល ជំពូក ១២។

នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវកំណត់ថា នៅចុងបញ្ចប់នៃបីថ្ងៃកន្លះតាមទំនាយនៃការបំបែក
ខ្ចាត់ខ្ចាយអំណាចរបស់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ នោះ “ការអស្ចារ្យ”
ទាំងអស់នឹងត្រូវបានបញ្ចប់—ទ្រង់កំពុងកំណត់ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០២៣
គឺជាពេលដែលបីថ្ងៃកន្លះនៃសេចក្តីស្លាប់នៅតាមផ្លូវ ក្នុងវិវរណៈជំពូក១១
បានបញ្ចប់។ ឥឡូវនេះ ការអស្ចារ្យទាំងនោះនឹងត្រូវបានបញ្ចប់ មុនច្ហាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។
ទ្រង់បានសម្គាល់ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០២៣ ដោយលើកមិនមែនតែមួយទេ
ប៉ុន្តែលើកដៃទាំងពីរ។ ដោយការធ្វើដូច្នេះ
ទ្រង់កំពុងសម្គាល់ចុងបញ្ចប់នៃពេលពន្យារនោះ ដូចជាកាលដែលទ្រង់បានដកព្រះហស្តរបស់
ទ្រង់ចេញពីកំហុសនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមីឡលេរីត។
ការខកចិត្តលើកទីមួយបានកើតឡើងនៅថ្ងៃទី១៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០២០
ដូចដែលត្រូវបានតំណាងទុកជាមុនដោយការខកចិត្តលើកទីមួយរបស់ពួកមីឡលេរីត
ហើយពេលពន្យារបានចាប់ផ្តើម
ហើយបន្តរហូតដល់ទ្រង់បានលាតសន្ធឹងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ជាលើកទីពីរ
ដើម្បីប្រមូលប្រជារាស្ត្រសំណល់របស់ទ្រង់នៅខែកក្កដា ឆ្នាំ២០២៣។

ការខកចិត្តលើកទីមួយត្រូវបានតំណាងដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្របបាំងកំហុសមួយ
ដែលសម្រាប់ពួកមីឡឺរ៉ាយគឺជាការកំណត់អត្តសញ្ញាណឆ្នាំ 1843 ជំនួសឲ្យថ្ងៃទី 22 ខែតុលា
ឆ្នាំ 1844។ ការខកចិត្តនោះត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងខទីដប់ពីរ នៃជំពូកទីដប់ពីរ។
ការខកចិត្តលើកទីមួយត្រូវបានតំណាងដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់គ្របបាំងកំហុសនោះ ហើយ
ត្រូវបានតំណាងជាគំរូដោយពួកមីឡឺរ៉ាយដែលបានឈានមកដល់ការខកចិត្តលើកទីមួយ

។ ពាក្យនៅក្នុងខទីដប់ពីរគឺ «មកដល់»។ មានព្រះពរហើយ អ្នកណាដែលរង់ចាំ ហើយដែល «មកដល់» ដល់ 1335; មានព្រះពរហើយ អ្នកណាដែល «មកដល់» ដល់ការខកចិត្តនៃថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844។ ពាក្យដែលត្រូវបានបកប្រែថា «មកដល់» មានន័យថា «ប៉ះដល់»។ ពួកមីល្លើរ៉ាយបានជួបប្រទះការខកចិត្តលើកទីមួយរបស់ពួកគេ នៅពេលដែលឆ្នាំ 1843 បានប៉ះដល់ឆ្នាំ 1844។ ខទីដប់ពីរ នៃដានីយ៉ែល ជំពូកទីដប់ពីរ កំណត់សម្គាល់ការខកចិត្តលើកទីមួយទាំងរបស់ថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844 ប៉ុន្តែដោយផ្ទាល់ជាង គឺការខកចិត្តលើកទីមួយនៃថ្ងៃទី 18 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2020។

រយៈពេលទំនាយដំបូង និង រយៈពេលទំនាយចុងក្រោយ ក្នុងចំណោមរយៈពេលទាំងបី ដែលត្រូវបានបើកត្រានៅពេលចុងបញ្ចប់ កាលណាចំណេះដឹងត្រូវបានបន្ថែមឡើង និងសម្រេចការញែកចុងក្រោយរវាងស្រូវសាលី និងស្មៅរាំង ដូច្នេះកំណត់អត្តសញ្ញាណថា ការបើកត្រានៃពេលទំនាយ ដែលបិទត្រាមនុស្សមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់ គឺជារយៈពេលទំនាយដូចគ្នា។

រយៈពេលដំបូងនៃខទីប្រាំពីរ គឺជាការបញ្ចប់នៃការខ្ចាត់ខ្ចាយនៃបីថ្ងៃកន្លះក្នុងវិវរណៈ ១១ នៅខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២៣ ហើយរយៈពេលនៅក្នុងខទីដប់ពីរ គឺជាការចាប់ផ្តើមនៃការខ្ចាត់ខ្ចាយដូចគ្នានោះ នៅថ្ងៃទី ១៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២០។ អាល់ផា និង អូមេហ្គា បានសម្គាល់ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ នៅក្នុង ដានីយ៉ែល ១២ ថា ជាប្រវត្តិសាស្ត្រដែលចាប់ផ្តើមនៅការខកចិត្តនៃថ្ងៃទី ១៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២០ ហើយបញ្ចប់បីថ្ងៃកន្លះជានិមិត្តរូបក្រោយមក នៅខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២៣។ អ្វីដែលសំខាន់ដូចគ្នានោះគឺ នៅពេលដែល អាល់ផា និង អូមេហ្គា បានសម្គាល់ការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់នៃពេលពន្យារចុងក្រោយ ទ្រង់បានលើកដៃរបស់ទ្រង់ទាំងពីរឡើងទៅស្ថានសួគ៌ មិនមែនតែមួយទេ ហើយបានស្បថដោយព្រះអង្គដែលមានព្រះជន្មរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចតទៅ។

ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដែលជាបុត្រមនុស្ស កំពុងធ្វើសម្បថជាមួយនឹងព្រះវរបិតា នៅត្រង់កន្លែងដែល ដែលចំណុចកំពូលនៃប្រវត្តិរឿងរបស់ប្រជារាស្ត្រសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះបានចាប់ផ្តើមឡើង នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានត្រាស់ហៅអាប់រ៉ាមជាលើកដំបូងដោយសេចក្តីសន្យា ហើយបន្ទាប់មកបានបញ្ជាក់សេចក្តីសន្យានោះ ដោយសម្បថ។ ចូរដោះស្បែកជើងរបស់អ្នកចេញ ដ្បិតអ្នកកំពុងឈរលើដីបរិសុទ្ធ!

អក្សរកណ្តាលនៃរយៈពេលទំនាយទាំងបី នោះមិនមែនជាអ្វីតិចជាងការសម្រេចបំពេញអូមេហ្គានៃទំនាយអំពីពេលវេលាសម្ពន្ធមេត្រី ៤៣០ ឆ្នាំរបស់អាប់រ៉ាម និងប៉ុល ដូចដែលបានតំណាងនៅក្នុង ១២៩០ ឆ្នាំ នៃខទីដប់មួយឡើយ។ ខនោះ នៅពេលត្រូវបានចូលដល់ដោយការយល់ដឹងបែបមីល្លើរ៉ាយត៍ បានកំណត់អត្តសញ្ញាណរយៈពេលសាមសិបឆ្នាំមួយនៃការរៀបចំសម្រាប់ស្ថាប័នប៉ាប ហើយបន្ទាប់មកគឺ ១២៦០ ឆ្នាំនៃការបៀតបៀនរបស់ស្ថាប័នប៉ាបដែលតាមមក។ ៤៣០ ឆ្នាំរបស់អាប់រ៉ាម តំណាងឲ្យការជាប់ជាទាសករ និងការរំដោះនៅក្នុងជាតិមួយជាក់លាក់ ដោយភ្ជាប់ជាមួយនឹងសាមសិបឆ្នាំដំបូង ដែលតំណាងឲ្យព្រះអម្ចាស់យាងចូលក្នុងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយអាប់រ៉ាម។ រយៈពេលសាមសិបឆ្នាំនៃការរៀបចំសម្រាប់ពួកសង្ឃ បានចាប់ផ្ដើមនៅឆ្នាំ 1989 នៅពេលវេលាចុងបញ្ចប់ ហើយសាមសិបឆ្នាំនោះបញ្ចប់នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ នៅពេលដែលខនោះបញ្ជាក់ថាអំពើស្អប់ខ្ពើមនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញនឹងត្រូវបានដាក់

ឡើង ហើយបន្ទាប់មកនឹងបៀតបៀនប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអស់រយៈពេល 1260 ឆ្នាំជានិមិត្តរូប ដែលស្របគ្នានឹង 42 ខែជានិមិត្តរូបរបស់យ៉ូហាននៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក 13។

ចលនាកែទម្រង់របស់មួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់បានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 1989 នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានចាប់ផ្តើមការងាររបស់ទ្រង់ក្នុងការរៀបចំមុខងារបូជាចារ្យមួយ ដើម្បីបម្រើក្នុងអំឡុងវិបត្តិនៅពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្រ ដែលចាប់ផ្តើមនៅច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ អាល់ហ្វា និង អូមេហ្គា បានឈរលើទឹកនិងដីគោក ហើយលើកព្រះហស្តទាំងពីររបស់ទ្រង់ឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ដោយស្បថថា នៅពេលការបំបែកខ្ចាត់ខ្ចាយចាប់ពីថ្ងៃទី 18 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2020 ដល់ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2023 បានសម្រេចពេញលេញហើយ នោះការអស្ចារ្យទាំងឡាយដែលទាក់ទងនឹងការងាររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងការផ្សំរួមព្រះសភាពរបស់ទ្រង់ជាមួយមនុស្សជាតិនឹងត្រូវបានបញ្ចប់។

នេះគឺជាសេចក្តីប្រកាសដដែលនៃជំពូកទីដប់ ក្នុងខ្សែបន្ទាត់នៃផ្គររន្ទះទាំងប្រាំពីរ ដ្បិតទ្រង់មិនត្រឹមតែបានបញ្ចប់ការអនុវត្តព្យាករណ៍នៃពេលវេលានៅទីនោះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏បានបញ្ជាក់ផងដែរថា នៅក្នុងថ្ងៃនៃការបន្លឺឡើងនៃត្រែទីប្រាំពីរ អាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានបញ្ចប់។ បទគម្ពីរស្របគ្នានៅក្នុង ដានីយ៉ែល ១២ បញ្ជាក់ថា នៅពេលការកម្ចាត់ខ្ចាត់ខ្ចាយបានបញ្ចប់នៅខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២៣ ការបញ្ចប់នៃការបោះត្រាលើប្រជាជនរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានបញ្ចប់ ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយការបន្លឺឡើងនៃត្រែទីប្រាំពីរ ដែលស្របពេលនឹងព្រះគ្រីស្ទលើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ហើយស្បថនៅក្នុងបទគម្ពីរស្របគ្នាទាំងពីរ។

រយៈកាលទំនាយដំបូង និង រយៈកាលទំនាយចុងក្រោយ នៃសារបីផ្នែកក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូក ១២ មានសញ្ញាសម្គាល់អាល់ហ្វា និង អូមេហ្គា។ រយៈកាលដំបូងនៅខ៧ កំណត់អត្តសញ្ញាណចុងបញ្ចប់នៃរយៈកាលដូចគ្នានោះ ដែលខ១២ សម្គាល់ថាជាការចាប់ផ្ដើម។ នៅកណ្ដាលរវាងខ៧ និង ខ១២ ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគ្រាចុងបញ្ចប់ ចាប់ពីឆ្នាំ ១៩៨៩ រហូតដល់ការបិទពេលវេលានៃព្រះគុណ ត្រូវបានតំណាង។ នៅកណ្ដាលរវាងរយៈកាលអាល់ហ្វានៃខ៧ និង ប្រវត្តិអូមេហ្គានៃខ១២ ការបះបោរចុងក្រោយរបស់មនុស្សជាតិ ចាប់ពីច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ រហូតដល់មីកែលក្រោកឈរ ត្រូវបានតំណាង ហើយវាត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងជំពូកដដែលនោះ ដែលមីកែលក្រោកឈរ។

ការបះបោរនៃសម័យកណ្ដាល ជាប្រវត្តិសាស្ត្រខាងក្រៅនៃការបះបោរជាចម្បង ប៉ុន្តែសាមសិបឆ្នាំដំបូងគឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រខាងក្នុងនៃការរៀបចំបូជាចារ្យទាំងឡាយ ដែលស្ថិតក្នុងការប្រឈមមុខដោយផ្ទាល់ជាមួយកម្លាំងខាងក្រៅដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងរយៈពេល 1260 បន្ទាប់មក។

រយៈពេលកណ្ដាលតំណាងឲ្យការបះបោរនៃអក្សរទីដប់បីនៃអក្ខរក្រមហេប្រឺ ហើយវារួមបញ្ចូលគ្នាជាមួយផ្នែកខាងក្នុង ដោយសារវាបង្ហាញពីសង្គ្រាមចុងក្រោយនៃមហាវិវាទនៅលើភពផែនដី ខណៈដែលរយៈពេលសាកល្បងនៅតែបន្ត។ ការរួមបញ្ចូលគ្នានៃផ្នែកខាងក្រៅ និងផ្នែកខាងក្នុងរបស់វា ក៏ជាសារនៃនិមិត្តចុងក្រោយរបស់ដានីយ៉ែលផងដែរ

ដែលត្រូវបានតំណាងដោយទន្លេហើយកេលែ និងជំពូកទាំងបី
ដែលក៏ផ្ទុកហេតុផលខោរបស់អាល់ផា និងអូមេហ្គា
ហើយត្រូវបានស្ថាបនាលើរចនាសម្ព័ន្ធនៃសេចក្ដីពិត។ ជំពូកទីមួយ
និងជំពូកចុងក្រោយ និយាយអំពីការបោះត្រាលើប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ
ដែលត្រូវបានពិពណ៌នាថាជាផ្កាយដែលភ្លឺចែងចាំងជារៀងរហូត។
ជំពូកកណ្ដាលនៃការបះបោរ កំណត់អត្តសញ្ញាណប្រវត្តិសាស្ត្រដដែល
ដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងខទីដប់មួយ ជាមួយនឹងរយៈពេល 1290 ឆ្នាំ
ដែលជាខកណ្ដាលនៅក្នុងរចនាសម្ព័ន្ធដដែលនោះ។

នៅពេលព្រះគ្រីស្ទប្រើព្រះហស្តរបស់ទ្រង់នៅក្នុងរចនាសម្ព័ន្ធព្យាករណ៍
នោះវាតំណាងឲ្យសេចក្តីពិតជាច្រើន
ប៉ុន្តែវាក៏តំណាងឲ្យផ្លូវដែលទ្រង់កំពុងដឹកនាំរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យដើរផងដែរ។
ការបើកសម្ដែងនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានចាប់ផ្តើមត្រូវបានបើកត្រានៅខែកក្កដា
ឆ្នាំ 2023។ ការបើកត្រានោះរួមបញ្ចូលទាំងការបើកត្រានៃផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ
និងសាររបស់ដានីយ៉ែល ដូចដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងជំពូកទីដប់ពីរ។
ការបើកត្រានោះកើតឡើងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រលាក់កំបាំងនៃខ៤០
ដែលបានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 1989 ហើយបញ្ចប់នៅច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។
នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនោះ រាស្ត្ររបស់ព្រះនឹងត្រូវបានបោះត្រា
ហើយពួកគេត្រូវបានបោះត្រាដោយការចាក់បង្ហូរព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការចាក់បង្ហូរចុ
ងក្រោយនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណនៅក្នុងជំពូកទីប្រាំបីនៃព្រះ
វិវរណៈ ដែលនៅទីនោះវាត្រូវបានតំណាងថាជាត្រាទីប្រាំពីរ ហើយដូច្នេះជាត្រាចុងក្រោយ។
សិង្ហនៃកុលសម្ព័ន្ធយូដាបានឈ្នះនៅក្នុងជំពូកទីប្រាំ
ដើម្បីបើកគម្ពីរដែលត្រូវបានបិទត្រាដោយត្រាទាំងប្រាំពីរ។

ត្រាទីប្រាំមួយបានលើកឡើងនូវសំណួរនៅចុងជំពូកទីប្រាំមួយ ដោយសួរថា នរណាអាចឈររឹង
មាំបានក្នុងអំឡុងពេលដែលលែងមានការសម្របសម្រួលសម្រាប់អំពើបាបទៀតហើយ។

> ដ្បិតថ្ងៃដ៏អស្ចារ្យនៃសេចក្ដីក្រោធរបស់ទ្រង់បានមកដល់ហើយ;
> ហើយតើនរណាអាចឈរមាំមួនបាន? វិវរណៈ ៦:១៧។

ជំពូកបន្ទាប់ ឬក៏អាចនិយាយថា ខបន្ទាប់
នាំមកនូវការណែនាំអំពីការបោះត្រាលើមនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់
និងហ្វូងមនុស្សយ៉ាងច្រើនដែលត្រូវបានប្រមូលចូលក្នុងនគររបស់ព្រះ
ក្នុងអំឡុងវិបត្តិនៃច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ មនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់
គឺជាចម្លើយចំពោះសំណួរនៃត្រាទីប្រាំមួយ។
បន្ទាប់ពីពួកគេត្រូវបានតំណាងបង្ហាញនៅក្នុងជំពូកទី៧ហើយ
នោះជំពូកទី៨កំណត់អត្តសញ្ញាណការដកចេញនៃត្រាទីប្រាំពីរ និងជាត្រាចុងក្រោយបំផុត។

> ហើយកាលទ្រង់បានបើកត្រាទីប្រាំពីរ
> នោះក៏មានសេចក្ដីស្ងៀមស្ងាត់នៅស្ថានសួគ៌ ប្រហែលកន្លះម៉ោង។
> ហើយខ្ញុំបានឃើញទេវតាទាំងប្រាំពីរ ដែលឈរនៅចំពោះព្រះ;
> ហើយមានត្រែទាំងប្រាំពីរ ត្រូវបានប្រទានដល់ពួកគេ។
> ហើយទេវតាមួយទៀតបានមកឈរនៅក្បែរអាសនៈ
> ដោយមានកាន់គ្រឿងក្រអូបមាសមួយ; ហើយមានគ្រឿងក្រអូបជាច្រើន
> ត្រូវបានប្រទានដល់ទ្រង់

> ដើម្បីឲ្យទ្រង់ថ្វាយរួមជាមួយនឹងសេចក្ដីអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ នៅលើអាសនៈមាស ដែលនៅមុខបល្ល័ង្ក។ ហើយផ្សែងនៃគ្រឿងក្រអូប ដែលឡើងមកជាមួយនឹងសេចក្ដីអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ បានឡើងទៅនៅចំពោះព្រះ ចេញពីដៃរបស់ទេវតានោះ។
>
> ហើយទេវតានោះបានយកកំអុជ ហើយបំពេញវាដោយភ្លើងពីអាសនៈ រួចបោះវាចុះមកលើផែនដី ហើយមានសំឡេង មានផ្គរ មានរន្ទះ និងមានការរញ្ជួយដី។ វិវរណៈ 8:1–5។

“ភ្លើង” ដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងអេសាយ ជំពូកទី៦ ជា “កម្ដៅភ្លើង” ហើយដែលបងស្រី White កំណត់ថាជានិមិត្តសញ្ញានៃការបរិសុទ្ធ ត្រូវបានយកចេញពីអាសនៈ ហើយបោះចុះមកលើផែនដី។ “ភ្លើង” ពីស្ថានសួគ៌នៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ ត្រូវបានតំណាងជាអណ្ដាតនៃ “ភ្លើង”។ “ភ្លើង” គឺជាអ្វីដែលព្រះរាជទូតនៃសេចក្ដីសញ្ញាប្រើ ដើម្បីបរិសុទ្ធពួកកូនចៅរបស់លេវី។

> «ព្រះអង្គកាន់ដុររឿងស្សូរនៅក្នុងព្រះហស្ដរបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គនឹងសម្អាតលានបោកស្រូវរបស់ព្រះអង្គឲ្យស្អាតទាំងស្រុង ហើយប្រមូលស្រូវសាលីរបស់ព្រះអង្គចូលទៅក្នុងជង្រុក»។ ម៉ាថាយ 3:12។ នេះគឺជាពេលមួយនៃការបោសសម្អាត។ ដោយពាក្យនៃសេចក្ដីពិត អង្កាមកំពុងត្រូវបានញែកចេញពីស្រូវសាលី។ ដោយសារពួកគេតែតប្រយោជន៍ពេក និងសុចរិតក្នុងខ្លួនឯងពេក មិនព្រមទទួលការស្តីបន្ទោស ហើយស្រឡាញ់លោកិយពេក មិនព្រមទទួលយកជីវិតនៃភាពរាបទាប មនុស្សជាច្រើនបានបែរចេញពីព្រះយេស៊ូវ។ មនុស្សជាច្រើនក៏កំពុងធ្វើដូច្នោះដែរនៅសព្វថ្ងៃនេះ។ ព្រលឹងទាំងឡាយនៅសព្វថ្ងៃនេះកំពុងត្រូវបានសាកល្បង ដូចដែលសិស្សទាំងនោះនៅក្នុងសាលាប្រជុំកាពើណិមត្រូវបានសាកល្បងដែរ។ នៅពេលសេចក្ដីពិតត្រូវបាននាំមកដាក់ដល់ចិត្ត ពួកគេឃើញថា ជីវិតរបស់ពួកគេមិនស្របតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះទេ។ ពួកគេឃើញថា ខ្លួនត្រូវការការផ្លាស់ប្ដូរទាំងស្រុងមួយនៅក្នុងខ្លួនឯង; ប៉ុន្តែពួកគេមិនសុខចិត្តទទួលយកការងារដែលទាមទារការបដិសេធខ្លួនឯងនោះទេ។ ដូច្នេះ ពួកគេខឹងនៅពេលអំពើបាបរបស់ពួកគេត្រូវបានបើកបង្ហាញ។ ពួកគេចោកចេញទៅដោយការខកចិត្ត ដូចជាសិស្សទាំងនោះបានចាកចេញពីព្រះយេស៊ូវ ទាំងរអ៊ូរទាំថា «ពាក្យនេះពិបាកណាស់; តើអ្នកណាអាចស្ដាប់ទទួលយកបាន?» The Desire of Ages, 392.

ភ្លើងគឺជាអ្វីដែលបានចុះមកលើតង្វាយរបស់អេលីយ៉ា ដូចដែលបានកើតមានចំពោះតង្វាយរបស់គេឌានចំពោះទេវតាផងដែរ។ «ភ្លើង» នៃការបរិសុទ្ធគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដ្បិតការត្រូវបានធ្វើឲ្យបរិសុទ្ធ គឺជាការត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ «ភ្លើង» ដែលត្រូវបានបោះចុះមកលើផែនដី នៅពេលត្រាទីប្រាំពីរត្រូវបានដោះចេញ បញ្ជាក់អំពីការប្រទានអំណាចដល់សារព្យាករណ៍ដែលត្រូវបានបើកត្រា នៅថ្ងៃចុងក្រោយ ក្នុងអំឡុងពេលស្នូរសំឡេងត្រែទីប្រាំពីរ ក្នុងការសម្រេចបំពេញចុងក្រោយ និងគតខុចោះនៃព្រឹត្តិការណ៍ទាំងឡាយដែលត្រូវបានតំណាងដោយផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ ហើយត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយរយៈពេលព្យាករណ៍ទាំងបីនៃ ដានីយ៉ែល ជំពូក ១២ ដែលត្រូវបានបិទត្រាទុករហូតដល់ថ្ងៃចុងក្រោយ។

ការបើកសម្ដែងនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលត្រូវបានបើកត្រានៅមុនពេលបិទបញ្ចប់នៃរយៈ
ពេលសាកល្បងរបស់មនុស្សជាតិ—រួមបញ្ចូលទាំងការបើកត្រានៃផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ
ការដកត្រាទីប្រាំពីរ ការបើកត្រានៃដានីយ៉ែល ១២
និងការបើកត្រានៃប្រវត្តិសាស្ត្រលាក់កំបាំងនៃខទីសែសិបនៃដានីយ៉ែល ១១
គឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រនោះឯង ដែលទេវតាបានសួរព្រះបុរសស្លៀកសំពត់ទេសឯកថា
តើទីបញ្ចប់នៃការអស្ចារ្យទាំងនេះនឹងទៅជាយ៉ាងណា។

បុរសដែលស្លៀកសំពត់លីនេនបានឆ្លើយតប ហើយមានប្រសាសន៍ថា—នៅពេលដែលអ្នកឈានដល់ទីបញ្ចប់នៃរយៈពេលពន្យារនៅខែកក្កដា ឆ្នាំ២០២៣
នោះអ្នកបានមកដល់ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបោះត្រាលើមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់។

លោកក៏បានមានប្រសាសន៍ថា—នៅចុងបញ្ចប់នៃបីថ្ងៃកន្លះជានិមិត្តរូបនៃវិវរណៈ ១១
សារព្យាករណ៍មួយពីព្រះគម្ពីរដានីយ៉ែលនឹងត្រូវបានបើកត្រា
ដូចដែលត្រូវបានតំណាងជាមុនដោយពេលវេលានៃទីបញ្ចប់ក្នុងឆ្នាំ ១៧៩៨។
សេចក្តីពិតដែលនឹងត្រូវបានបើកត្រានៅពេលនោះ
គឺនៅចុងបញ្ចប់នៃបីថ្ងៃកន្លះជានិមិត្តរូប
នឹងស្ថិតនៅក្នុងខទាំងប្រាំបួននោះផ្ទាល់ពីព្រះគម្ពីរដានីយ៉ែល
ដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងកំណត់និយមន័យអំពីការបិទត្រា
និងការបើកត្រានៃព្រះគម្ពីរដានីយ៉ែល។

យើងនឹងបន្តអំពីកិច្ចការទាំងនេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

> «នៅពេលព្រះគ្រីស្ទយាងមកកាន់ផែនដីនេះ
> ទំនៀមទម្លាប់ដែលបានបន្តចុះមកពីជំនាន់មួយទៅជំនាន់មួយ
> និងការបកស្រាយព្រះគម្ពីរតាមគំនិតមនុស្ស
> បានបាំងមនុស្សទាំងឡាយមិនឲ្យឃើញសេចក្តីពិតដូចដែលមាននៅក្នុងព្រះយេស៊ូវ។
> សេចក្តីពិតត្រូវបានកប់នៅក្រោមគំនរដ៏ធំនៃទំនៀមទម្លាប់។
> អត្ថន័យខាងវិញ្ញាណនៃកណ្ឌបរិសុទ្ធទាំងឡាយត្រូវបានបាត់បង់ទៅ; ដ្បិត
> ដោយសារអសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួន
> មនុស្សទាំងឡាយបានបិទទ្វារនៃទ្រព្យសម្បត្តិស្ថានសួគ៌។
> សេចក្តីងងឹតបានគ្របដណ្តប់ផែនដី
> ហើយសេចក្តីងងឹតក្រាស់ក្រែលបានគ្របលើប្រជាជន។
> សេចក្តីពិតបានទតមើលចុះពីស្ថានសួគ៌មកកាន់ផែនដី; ប៉ុន្តែ
> មិនមានទីណាមួយដែលសញ្ញាត្រានៃព្រះត្រូវបានបើកសម្ដែងឡើយ។
> ភាពងងឹតស្រអាប់ដូចជាក្រណាត់គ្របសពនៃសេចក្តីស្លាប់
> បានសន្ធឹងគ្របទូទាំងផែនដី។»
>
> «ប៉ុន្តែ សិង្ហនៃពូជយូដា បានឈ្នះ។
> ទ្រង់បានបើកត្រាដែលបិទសៀវភៅនៃសេចក្តីបង្រៀនដ៏ទេវភាព។
> ពិភពលោកត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យគយគន់សេចក្តីពិតដ៏បរិសុទ្ធ សុទ្ធសាធ
> មិនលាយឡំឡើយ។ សេចក្តីពិតផ្ទាល់បានយាងចុះមក ដើម្បីរមៀលត្រឡប់ភាពងងឹត
> និងប្រឆាំងនឹងសេចក្តីខុសឆ្គង។ គ្រូម្នាក់ត្រូវបានចាត់មកពីស្ថានសួគ៌
> ជាមួយនឹងពន្លឺ ដែលត្រូវបំភ្លឺដល់មនុស្សគ្រប់រូបដែលមកក្នុងលោកិយនេះ។
> មានបុរស និងស្ត្រី ដែលកំពុងស្វែងរកចំណេះដឹងដោយក្តីអន្ទះសារ
> គឺព្រះបន្ទូលដ៏ប្រាកដនៃទំនាយ ហើយនៅពេលវាមកដល់

វាហានដូចជាពន្លឺដែលកំពុងភ្លឺនៅក្នុងទីងងឹតមួយ»។ Spalding Magan, 58.

«ពួកអាចារ្យ និងពួកផារិស៊ីបានអះអាងថា ពួកគេបកស្រាយព្រះគម្ពីរ ប៉ុន្តែពួកគេបានបកស្រាយវាស្របតាមគំនិត និងប្រពៃណីរបស់ខ្លួន។ ទំនៀមទម្លាប់ និងគោលការណ៍របស់ពួកគេបានក្លាយទៅជាតឹងរឹងកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ។ តាមន័យខាងវិញ្ញាណ ព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធបានក្លាយទៅជាសៀវភៅដែលមានត្រាបិទជិតចំពោះប្រជាជន ដែលបិទមិនឲ្យការយល់ដឹងរបស់ពួកគេចូលទៅដល់បានឡើយ»។ Signs of the Times, May 17, 1905.